

## Human Towers

Ho confesso. Dilluns em vaig comprar el diari en format paper. (Sí, sí encara sobreviu!). Però no vaig fer-ho a les 8 del matí just en sortir de casa, ni a l'hora d'esmorzar a mig matí. Ni tan sols vaig gastar minuts de dinar per anar a cercar un quiosc prop de la feina. Vaig comprar el diari a 10 minuts per les 8 del vespre. Alguns podeu pensar que és una ximpleria comprar el diari a aquesta hora quan les notícies ja gairebé estan desactualitzades. I potser és veritat. Però la meva raó no va ser altra que tenir entre les mans, tan a prop com em pugui ser possible, una d'aquestes imatges castelleres que, aquest cap de setmana, han fet viatjar la cultura catalana de Londres a París, de Brussel·les a Ginebra, de Lisboa a Roma i, és clar, a Barcelona.

Veure la pinya de mans, colzes i peus, els colors blancs i vermells, les mans entrelaçades i l'emoció dels eslògans davant d'una Human tower que fa aixecar la mà de l'enxaneta gairebé a tocar d'una altra torre, aquesta, Eiffel, no té preu. Ni hora. I com aquesta, tantes altres estampes que retinc a les retines. Més de 5.000 castellers defensant el 9-N, el dret dels catalans i catalanes a emetre el seu vot -sigui el que sigui- i deixant estampes, arreu del món, d'una bellesa incalculable. A ulls catalans i a ulls de qui ho miri, sigui de la nacionalitat que sigui.

Des de sempre m'ha agradat la màgia dels castells i els valors que representen, dins i fora el terreny. I, si no, mireu la pinya que els castellers de Barcelona estan fent en favor de l'alliberament d'un dels seus membres, en Sergi Rubia (#SergiLlibertat) empresonat de manera exageradament injusta pels fets de Can Vies. La seva delicadesa, el seu afany de superació, el seu saber treballar en equip, la seva intergeneracionalitat i el seu ànim festiu sempre m'encomanen una sensació de serenor i llibertat extrema, com si només mirant-los jo també em sentís una mica més a prop del cel. Són un signe identitari i responsables de molts ohhhs! i aiiis! al llarg de la seva història i de la particular de cada un de nosaltres. Avui dia, sens dubte, els millors ambaixadors despolititzats per defensar la causa: la necessitat imperant, en un país amb llibertat d'expressió, de fer-la sentir traduïda en vots. (Reitero. Dret a decidir. Dret a opinar. Sigui el que sigui).

Mirant-los dilluns, mentre les lletres del text periodístic se'm difuminen en els contorns de les imatges, sento que m'emociono. No només perquè la imatge és bonica i els colors i els contrastos destaquen, sinó perquè imagino tot el que la humanitat és capaç i podria ser capaç d'aconseguir si moltes més vegades anés a l'una. Igual que quan s'apila a fer un castell.